

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 5Svk/22/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6022200324
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 11. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Petra Príbelská
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2025:6022200324.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Petry Príbelskej, PhD. a členov senátu JUDr. Juraja Vališa, LL.M. a Mgr. Petra Macha, PhD. (sudca spravodajca), v právnej veci žalobcu (sťažovateľa): Združenie domových samospráv, o. z., so sídlom Rovniankova 1667/14, Bratislava, IČO: 31 820 174, zastúpený: Tkáč & Partners, s. r. o., so sídlom Hrnčiarska 29, Košice, IČO: 53 929 691, proti žalovanému: Okresný úrad Banská Bystrica, odbor opravných prostriedkov, so sídlom Nám. Ľudovíta Štúra 1, Banská Bystrica, za účasti ďalšieho účastníka konania: Obec Donovaly, so sídlom Donovaly č. 3, Donovaly, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. OU-BB-OOP3-2022/010949-002 z 25. februára 2022, v konaní o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Správneho súdu v Banskej Bystrici č. k. BB-75S/39/2022-90 z 11. januára 2024, takto

rozhodol:

- Návrh na prerušenie konania sa zamietá.
- Kasačná sťažnosť sa zamietá.
- Účastníkom konania sa právo na náhradu trov kasačného konania nepriznáva.

odôvodnenie:

I. Konanie pred orgánmi verejnej správy

1. Na Okresný úrad Banská Bystrica, odbor starostlivosti o životné prostredie (prvostupňový orgán) bolo doručené oznámenie o zmene navrhovanej činnosti „Donovaly - zariadenie na zber odpadov“ navrhovateľa Obec Donovaly, aby rozhodol, či sa zmena navrhovanej činnosti bude posudzovať podľa zákona č. 24/2006 Z. z. o posudzovaní vplyvov na životné prostredie a zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej „zákon EIA“). Predmetom navrhovanej zmeny bol záujem Obce Donovaly v areáli jestvujúceho zberného dvora rozšíriť možnosti zberu odpadu o skupiny odpadov charakteru „železných a neželezných kovov“ a „vybraných druhov nebezpečných odpadov“. Požiadavka posudzovania vplyvov zmeny navrhovanej činnosti na životné prostredie vyplynula aj z nárokov aktualizovanej legislatívy v odpadovom hospodárstve v zmysle zákona č. 79/2015 Z. z. o odpadoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej „zákon o odpadoch“) a potrebe jej zosúladenia s ustanoveniami zákona EIA, zohľadňujúc prechodné ustanovenia k úpravám zákona o odpadoch v zmysle §135f, účinným od 1. januára 2021, podľa ktorého platnosť súhlasu vydaného pred 1. januárom 2021 nie je možné predlžovať. Samotná činnosť - zber odpadov je v areáli navrhovateľa už aktuálne realizovaná v súlade s platnými legislatívnymi ustanoveniami v oblasti odpadového hospodárstva. Činnosť je v zmysle zákona o posudzovaní vplyvov na životné prostredie podľa prílohy č. 8 zaradená pod bod č. 9 „Infraštruktúra“, položka č. 9: Stavby, zariadenia, objekty a priestory na nakladanie s nebezpečnými odpadmi - zisťovacie konanie od 10t/ rok; položka č. 10:

Zhromažďovanie odpadov zo železných kovov, z neželezných kovov alebo starých vozidiel - zisťovacie konanie bez limitu.

2. Prvostupňový orgán vydal rozhodnutie č. OU-BB-OSZP3-2021/022922-020 z 27. októbra 2021 (ďalej „prvostupňové rozhodnutie“), ktorým rozhodol, že zmena navrhovanej činnosti „Donovaly - zariadenie na zber odpadov“ sa nebude posudzovať podľa zákona EIA. Zároveň bola rozhodnutím v súlade s § 29 ods. 13 zákona EIA uložená podmienka, ktorá mala eliminovať alebo zmierniť vplyvy na životné prostredie: zabezpečiť, aby nasadené stroje a strojné zariadenia neznečisťovali a neznižovali kvalitu povrchových a podzemných vôd lokality. Z odôvodnenia prvostupňového rozhodnutia vyplývalo, že zmena navrhovanej činnosti spočíva v tom, že v existujúcom a funkčnom zariadení zberného dvora sa rozšíri portfólio zberaných odpadov a k činnostiam prevádzky pribudne zber „železných a neželezných kovov“ a „vybraných druhov nebezpečných odpadov“, bez priestorových, stavebných a organizačných zásahov do priestoru existujúceho zberného dvora, podliehala svojimi parametrami zisťovaciemu konaniu, avšak správny orgán konštatoval, po tom, čo podrobne opísal vplyvy navrhovaného zámeru na obyvateľstvo a jednotlivé zložky životného prostredia, že navrhovaná činnosť neohrozovala ani neprimerane neobmedzovala práva a oprávnené záujmy subjektov konania. Zo zhodnotenia predpokladaných vplyvov zmeny navrhovanej činnosti vyplývalo, že sa nepredpokladali také negatívne vplyvy, ktoré by mali za následok významné zhoršenie stavu životného prostredia a zdravia obyvateľov.

3. Okresný úrad Banská Bystrica, odbor opravných prostriedkov (žalovaný) rozhodnutím č. OU-BB-OOP3-2022/010949-002 z 25. februára 2022 (ďalej „preskúmané rozhodnutie“) podľa § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. Správneho poriadku (ďalej „Správny poriadok“) odvolanie žalobcu zamietol a prvostupňové rozhodnutie potvrdil.

II. Konanie pred správnym súdom

4. Žalobca správnou žalobou žiadal zrušiť preskúmané rozhodnutie a priznať žalobcovi plnú náhradu trov konania. Správny súd v Banskej Bystrici (ďalej „správny súd“) rozsudkom č. k. BB-75S/39/2022-90 z 11. januára 2024 (ďalej „napadnutý rozsudok“) správnu žalobu podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej „SSP“) zamietol, keďže dospel k záveru, že bola nedôvodná.

5. Správny súd vyhodnotil námietku nepreskúmateľnosti rozhodnutí správnych orgánov pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov ako nedôvodnú. Vzhľadom na všeobecnú formuláciu žalobnej námietky správny súd rovnako len vo všeobecnej rovine považoval za potrebné konštatovať, že odôvodnenie rozhodnutia žalovaného v spojení s rozhodnutím správneho orgánu prvého stupňa obsahovalo všetky zákonné náležitosti. V odôvodnení svojich rozhodnutí správne orgány uviedli, ktoré skutočnosti boli podkladom pre rozhodnutie, akými úvahami boli vedené pri hodnotení dôkazov, ako použili správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodovali a ako sa vyrovnali s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia. V prvostupňovom rozhodnutí správny orgán zrozumiteľne odôvodnil dôvody, pre ktoré sa zmena navrhovanej činnosti nemala posudzovať podľa zákona EIA a uložil s ohľadom na zmenu jedno opatrenie. Odôvodnenie rozhodnutia správneho orgánu prvého stupňa reflektovalo na požiadavky zákona EIA. Zmena navrhovanej činnosti bez priestorových, stavebných a organizačných zásahov do priestoru existujúceho zberného dvora podliehala svojimi parametrami zisťovaciemu konaniu, ktoré prvostupňový správny orgán vykonal podľa § 29 zákona EIA. Z odôvodnenia rozhodnutia bolo zrejmé, že prvostupňový orgán sa dostatočne preskúmateľným spôsobom vysporiadal so všetkými v zisťovacom konaní včas vznesenými pripomienkami a námietkami. Rovnako tak preskúmané rozhodnutie žalovaného reagovalo na všetky v odvolacom konaní uplatnené odvolacie námietky žalobcu a zrozumiteľne sa s nimi vysporiadalo. Správna úvaha oboch správnych orgánov obsahovala dostatočný počet myšlienkových premostení a logických úvah a vysvetlení vzťahu medzi aplikovanými normami a zisteným skutkovým stavom.

6. Pripomienky žalobcu zo zisťovacieho konania podľa správneho súdu nezohľadňovali konkrétne okolnosti prípadu, neboli determinované zmenou navrhovanej činnosti a daným územím a neboli vznesené žiadne odôvodnené konkrétne obavy alebo predpoklady konkrétnych negatívnych vplyvov na životné prostredie, ktoré by mohli vzniknúť navrhovanou činnosťou. Vyjadrenie nesúhlasu žalobcu

s tým, ako sa žalovaný vysporiadal s odvolacími námietkami žalobcu, nespôsobovalo nezákonnosť napadnutého rozhodnutia.

7. Správny súd ďalej poukázal na to, že v prvostupňovom rozhodnutí správny orgán uviedol, ako rozhodol o jednotlivých námietkach a pripomienkach účastníkov konania, t. j. aj žalobcu, obdobne aj z odôvodnenia preskúmaného rozhodnutia bolo zrejmé, že pripomienky žalobcu v odvolaní uviedol a aj úvahy, ako sa s nimi vysporiadal. Žalobcom uplatnené námietky nedostatočného odôvodnenia preskúmaného rozhodnutia i prvostupňového rozhodnutia okrem toho, že mali všeobecný charakter, nemali ani oporu v odôvodnení prvostupňového a preskúmaného rozhodnutia, a preto ich správny súd vyhodnotil ako nedôvodné. Pokiaľ sa chcel účastník úspešne domôcť svojho nepopierateľného práva na riadne odôvodnenie správneho rozhodnutia, nestačilo tvrdenie o nedostatočnom odôvodnení, ale účastník mal uviesť aj svoju konkrétnu argumentáciu, ktorá preukázateľne bola v konaní vznesená a na ktorú nedal správny orgán žiadnu odpoveď.

8. K námietke žalobcu o porušení práva verejnosti na úplné a presné informácie o životnom prostredí podľa § 24 ods. 1 písm. i) zákona EIA správny súd poukázal na to, že informácie o životnom prostredí, vrátane predpokladaných vplyvov zmeny navrhovanej činnosti, boli uvedené v oznámení o zmene navrhovanej činnosti, ktoré bolo v súlade s ustanovením § 24 ods. 1 a § 29 ods. 6 písm. b) zákona EIA zverejnené a verejnosti dostupné na webovom sídle prvostupňového správneho orgánu, webovom sídle Ministerstva životného prostredia Slovenskej republiky a zároveň bolo dostupné prostredníctvom zverejnenia dotknutou obcou v súlade s § 29 ods. 8 zákona EIA na jej úradnej tabuli. Verejnosť mala počas konania možnosť sa zapojiť do konania a podávať k zmene navrhovanej činnosti svoje podnety, pripomienky a názory. Skutočnosť, že žalobca v rámci prvostupňového konania zaslal stanovisko k oznámeniu o zmene navrhovanej činnosti preukazovalo, že verejnosť bola s oznámením o zmene oboznámená. Verejnosť, ktorá nebola účastníkom konania, bola taktiež informovaná o výsledku zisťovacieho konania v súlade s § 29 ods. 15 zákona EIA prostredníctvom úradnej tabule a webového sídla prvostupňového správneho orgánu a tak isto prvostupňový správny orgán zverejnil rozhodnutie zo zisťovacieho konania na webovom sídle Ministerstva životného prostredia Slovenskej republiky, pričom týmto spôsobom bolo zachované právo verejnosti, ktorá nebola účastníkom zisťovacieho konania, podať odvolanie podľa § 24 ods. 4 zákona EIA a stať sa tak účastníkom nielen zisťovacieho konania, ale aj nasledujúcich povoľovacích konaní. Žalobca bol v zmysle § 33 ods. 2 Správneho poriadku listom informovaný o ukončení dokazovania a o možnosti vyjadriť sa k zhromaždeným podkladom a k spôsobu ich zistenia, pričom v tomto smere žalobca postup prvostupňového správneho orgánu žiadnym spôsobom nenamietal, k podkladom rozhodnutia sa nevyjadril.

9. Správny súd mal za to, že správny orgán nepovažoval vykonanie konzultácií v zmysle ustanovenia § 63 zákona EIA za nevyhnutné a s týmto záverom sa stotožnil aj žalovaný. Pokiaľ žalobca namietal, že nevykonaním konzultácii došlo k porušeniu § 63 zákona EIA, správny súd poukázal na to, že z doručených stanovísk dotknutých subjektov vyplynulo, že nemali žiadne namietavé stanoviská, resp. z nich ani nevyplývala potreba realizácie konzultácie. Žalobca, ktorý sa dožadoval konzultácie voči navrhovanej zmene činnosti, uplatnil požiadavky, ktoré evidentne s ňou nesúviseli. Preto nebolo ani potrebné zvolávať konzultácie s prihliadnutím na ich účel definovaný v § 63 zákona EIA. Správny súd ďalej uviedol, že pri interpretácii právneho predpisu je primárnou výkladovou metódou teleologický výklad, teda správny súd vychádzal primárne z toho, čo je účelom konzultácii, a to vyjasnenie si sporných, resp. namietaných stanovísk. Žalobca ani v administratívnom konaní ani v žalobe neuviedol konkrétne námietky, ktorými by odôvodňoval potrebu vykonania konzultácii. Správny súd vo všeobecnosti považoval námietku žalobcu o povinnosti zabezpečiť obligatórne konzultácie za nedôvodnú.

10. Na základe odôvodneného a podloženého zámeru navrhovanej činnosti, zhromaždených vyjadrení príslušných a iných participujúcich orgánov a všetkých ďalších listinných dôkazov, ktoré neboli spochybnené všeobecným stanoviskom žalobcu, mal dostatočný podklad na vydanie rozhodnutia.

III. Kasačná sťažnosť žalobcu

11. Proti napadnutému rozsudku podal žalobca (ďalej „sťažovateľ“) kasačnú sťažnosť, ktorú odôvodnil podľa § 440 ods. 1 písm. g/ SSP tým, že správny súd rozhodol na základe nesprávneho právneho

posúdenia veci. Rozsudok tiež považoval za arbitrárny. Sťažovateľ navrhol, aby kasačný súd napadnutý rozsudok zrušil a vec správneho súdu vrátil na ďalšie konanie.

12. Sťažovateľ (okrem všeobecných námietok) tvrdil nesprávnu kategorizáciu žalobnej legitimácie správnym súdom, keď vychádzal z § 178 ods. 1 SSP, pričom sťažovateľ svoju aktívnu legitimáciu odôvodňoval § 178 ods. 3 SSP, keďže bol zainteresovanou verejnosťou a obhajoval záujmy ochrany životného prostredia.

13. Sťažovateľ ďalej tvrdil, že žalovaný a ani správny orgán nevyhodnotil možné vplyvy na vody, ovzdušie, hluk a ostatné zložky životného prostredia spôsobom, aký predpokladá § 12 zákona č. 17/1992 Zb. o životnom prostredí. Miesto hmotno-právneho prieskumu splnenia verejného záujmu ochrany životného prostredia bolo vykonané skúmanie procesného postupu žalovaného s formalistickým overením, či má rozhodnutie všetky znaky, ktoré malo mať, bez skúmania, či boli tieto skutočne naplnením verejných záujmov alebo ich porušením.

14. Namietal chýbajúce posúdenie podľa vodného zákona, zákona o ovzduší, a tiež posúdenie hluku.

15. Správny súd podľa sťažovateľa chránil žalovaného pred údajne extenzívnym výkladom zákona (sťažovateľ odkázal na § 2 zákona EIA) a chránil jeho procesný postup, hoci to bolo v rozpore s účelom správneho súdnictva, ktorého účelom nie je chrániť verejnú správu pred verejnou kontrolou alebo chrániť kabinetný výkon práva. Tiež tvrdil, že odôvodnenie rozhodnutia má byť nad rámec voľnej úvahy.

16. Sťažovateľ ďalej poukazoval na nemožnosť zúčastnenia sa odbornej diskusie, na ktorú mu nebola daná príležitosť, keďže ústne pojednávanie zvolané nebolo, a nebol ani vykonaný úkon o upovedomení o možnosti a spôsobe vykonania konzultácie písomne podľa § 3 ods. 2 Správneho poriadku.

17. Na záver sťažovateľ navrhol, aby sa kasačný súd obrátil na Súdny dvor EÚ s prejudiciálnymi otázkami, či samotná podobnosť jednotlivých podaní a žalôb sťažovateľa sú zneužívaním práva; či výklad práva, ktorý aplikujú správne orgány vo vzťahu k nutnosti zverejňovania informácií je súladný so smernicou EIA; či je v súlade s právom EÚ neaplikácia prevzatých právne záväzných aktov EÚ vo veci posudzovania vplyvov na životné prostredie a nedostatočný eurokonformný výklad; či je možné aplikovať priamu účinnosť smernice EIA, smernice o vodách; či pôsobia recipované smernice ako súčasť vnútroštátneho práva, alebo len nepriamo a aký je rozsah povinnosti eurokonformného výkladu; či je súladné s právom EÚ odmietnutie pripomienky zainteresovanej verejnosti len na základe absencie jej právneho nároku; či má bližšie právu EÚ výklad inštitútov podľa smernice o EIA zo strany správneho orgánu alebo zo strany sťažovateľa.

18. Ostatní účastníci konania sa ku kasačnej sťažnosti nevyjadrili.

IV. Posúdenie námietok kasačnej sťažnosti

19. Vec bola predložená Najvyššiemu správne súdu Slovenskej republiky (ďalej „kasačný súd“) ako súdu vecne príslušnému na konanie a rozhodnutie (§ 11 písm. h/ SSP). Kasačný súd preskúmal napadnutý rozsudok v medziach sťažnostných bodov (§ 453 SSP), pričom po zistení, že kasačná sťažnosť bola podaná oprávnenou osobou (§ 442 ods. 1 SSP) v zákonnej lehote (§ 443 ods. 1 SSP) a že ide o rozhodnutie, proti ktorému je kasačná sťažnosť prípustná (§ 439 SSP), vo veci nenariadil pojednávanie (§ 455 SSP) a po neverejnej porade senátu dospel k záveru, že kasačná sťažnosť je nedôvodná.

20. Úlohou kasačného súdu bolo preskúmať právne posúdenie veci (postupu a rozhodnutia žalovaného) správnym súdom a jeho právne úvahy v odôvodnení napadnutého rozsudku.

21. Kasačný súd na úvod zdôrazňuje (v súlade so svojou ustálenou judikatúrou), že kvalita kasačnej sťažnosti do značnej miery predurčuje obsah rozhodnutia kasačného súdu. Reagovať na každé jednotlivé tvrdenie sťažovateľa v konaní by bolo v rozpore so zásadou procesnej ekonomie, najmä ak jeho podstatné námietky už primerane vyriešila predchádzajúca súdna inštancia, prípadne druhostupňový správny orgán a sťažovateľ proti týmto záverom neponúka konkurujúcu argumentáciu.

22. K námietke sťažovateľa o nesprávnej kategorizácii jeho žalobnej legitímácie kasačný súd súhlasí, že zainteresovaná verejnosť je oprávnená podať správnu žalobu proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy alebo opatreniu orgánu verejnej správy, ak tvrdí, že tým bol porušený verejný záujem v oblasti životného prostredia. V správnej žalobe musia byť jasne uvedené úvahy žalobcu, prípadne aj podložené dôkazmi, ktoré sa vzťahujú na konkrétne skutkové a právne okolnosti tej-ktorej veci. Toto východisko je podľa kasačného súdu aplikovateľné bez ohľadu na žalobnú legitímáciu žalobcu (či už podľa § 178 ods. 1 SSP alebo podľa § 178 ods. 3 SSP). Predovšetkým však správny súd v súdnej veci v bode 9 napadnutého rozsudku konštatoval práve postavenie žalobcu ako zainteresovanej verejnosti, a z rozsudku je zrejmé, že tak k jeho správnej žalobe aj pristúpil.

23. Skutočnosť, že sťažovateľovi prináleží postavenie zainteresovanej verejnosti podľa čl. 2 ods. 5 Aarhuského dohovoru, však nepredstavuje procesné privilegium, ktoré by ho zbavovalo povinnosti riadne uniesť bremeno tvrdenia a konkretizovať porušenia zákona spôsobené prvostupňovým rozhodnutím, preskúmaným rozhodnutím alebo napadnutým rozsudkom. Napriek tomu sťažovateľ nepredložil presvedčivé skutkové a právne dôvody, z ktorých by vyplývala povinnosť vykonať posudzovanie vplyvov na životné prostredie. Sťažovateľ sa obmedzil len na všeobecné tvrdenia bez identifikácie odôvodnených konkrétnych negatívnych vplyvov na životné prostredie, ktoré by mohli vzniknúť navrhovanou činnosťou. Za tohto stavu nie je kasačný súd oprávnený nahrádzať procesnú aktivitu účastníka a domýšľať absentujúcu relevantnú právnu argumentáciu.

24. Kasačný súd zdôrazňuje, že otázkami ochrany životného prostredia sa preskúmateľným spôsobom zaoberal jednak správny orgán prvého stupňa, jednak žalovaný a ich úvahy sú logicky previazané so zisteniami zo spisu a opreté o relevantné právne predpisy. V správnom súdnictve pritom správny súd pri prieskume rozhodnutia orgánu verejnej správy spravidla neprehodnocuje sám skutkový stav ani nenahrádza správnu (odbornú) úvahu vlastnou.

25. Samotné citovanie všeobecných ústavných a zákonných zásad ochrany životného prostredia sťažovateľom, bez väzby na konkrétne skutkové okolnosti a identifikované porušenia aplikovateľných právnych noriem, predstavuje len všeobecné tvrdenie, ktoré nemôže nahradiť chýbajúcu právnu argumentáciu a nemožno sa naň automaticky odvolávať zakaždým, keď nebolo vyhovené návrhu sťažovateľa.

26. Kasačný súd ďalej v kontexte tvrdeného neprihliadnutia na ustanovenia § 12 zákona o životnom prostredí poukazuje na rozsudok Najvyššieho správneho súdu sp. zn. 6Svk/10/2024, z ktorého vyplýva: „K odkazu žalobcu na § 12 zákona č. 17/1992 Zb. najvyšší správny súd uvádza, že podobne ako pri § 11 zákona č. 17/1992 Zb., ide o všeobecné východiská..., ktoré rovnako ako aj § 17 a § 18 zákona č. 17/1992 Zb. vo svojej samotnej podstate v sebe zahŕňajú princíp únosnej záťaže, princíp uvážlivého hospodárenia s prírodnými zdrojmi, princíp prevencie, princíp obozretnosti, princíp minimalizácie zásahov do životného prostredia, princíp priamej zodpovednosti, princíp sanácie a obnovy. Tieto východiská je však nevyhnutné chápať v kontexte na konkrétnu realizovanú činnosť a jej možné dopady na stav životného prostredia. V tomto smere zásadnú úlohu plnia dotknuté orgány, ktoré sa v rámci svojej pôsobnosti vyjadrujú ku konkrétnemu zámeru a jeho možným dopadom na jednotlivé zložky životného prostredia, ktoré tieto orgány štátnej správy zastupujú a chránia.“

27. S námietkou nevykonania konzultácií podľa § 63 zákona EIA sa podľa názoru kasačného súdu správny súd dostatočne vysporiadal, svoj právny názor jasne odôvodnil a poukázal na nedostatky sťažovateľových argumentov. Kasačný súd ďalej odkazuje na právne závery v rozsudku Najvyššieho správneho súdu SR - sp. zn. 3Svk/4/2023 zo dňa 28. marca 2024, ktorý uviedol, že „úvodné ustanovenia novely č. 2014/52/EÚ smernice EIA konzultácie v zisťovacom konaní len odporúčajú ako „dobrý správny postup“. Vzhľadom na to, že zákon EIA a ani smernica EIA v zisťovacom konaní výslovne nepredpokladajú vykonanie konzultácií, ktoré sú až inštitútom posudzovania vplyvov na životné prostredie v prípade, že príslušný orgán tieto v zisťovacom konaní nevykonal, nemožno uvedené považovať za nezákonný postup. Konzultácie v zmysle § 63 zákona EIA sú v dispozícii konajúceho správneho orgánu, ktorý v konkrétnom prípade na základe správneho uváženia zvaží vhodnosť ich vykonania.“ Uvedené závery z ústavnoprávneho hľadiska preskúmal aj ústavný súd (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky - sp. zn. II. ÚS 472/2024 z 3. októbra 2024).

28. Pokiaľ sťažovateľ namietal, že správny súd nereagoval na potrebu eurokonformného výkladu práva, ale postupoval formalisticky, kasačný súd uvádza, že v slovenskom právnom systéme bola príslušná smernica ako aj jednotlivé ustanovenia Aarhuského dohovoru transponované do zákona o EIA, a teda vnútroštátne právne predpisy aplikované vo veci žalobcu predstavujú vo svojej podstate výkon práva Európskej únie.

29. Poukazy sťažovateľa na chýbajúce posúdenia podľa vodného zákona, zákona o ovzduší a osobitného posudzovania hluku nemajú väzbu na žiaden obdobný konkrétne formulovaný žalobný bod a jeho následné posúdenie správnym súdom, preto sa im kasačný súd ako neprípustným novotám (podľa § 439 ods. 3 písm. b/ SSP) nevenoval.

30. K návrhu na predloženie prejudiciálnej otázky kasačný súd konštatuje, že návrh na začatie prejudiciálneho konania závisí výlučne od toho, ako vnútroštátny súd posúdi relevantnosť a potrebu takéhoto návrhu (rozsudky z 16. decembra 2008, Cartesio, C-210/06 a z 09. novembra 2010, VB Pénzügyi Lízing, C-137/08). Kasačný súd považuje návrh na podanie prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru EÚ podľa článku 267 ods. 3 ZFEÚ v prejednávanej veci za nedôvodný, keďže nebola zistená žiadna právna otázka týkajúca sa výkladu či platnosti predpisov EÚ, ktorá by bola nevyhnutná pre rozhodnutie sporu. Zo spisu ani z argumentácie sťažovateľa nevyplýva potreba spresnenia výkladu práva Európskej únie, ktorá by presahovala rámec ustálenej judikatúry Súdneho dvora EÚ, prípadne vyvolávala rozpor alebo pochybnosti pri aplikácii vnútroštátnych predpisov v oblasti životného prostredia. Sťažovateľom formulované otázky boli pre vec nepodstatné, boli formulované príliš všeobecne a navyše nevyplývali z argumentácie, ktorú posudzoval správny súd, čo je v okolnostiach veci opäť neprípustná novota. Kasačný súd preto zamietol návrh na prerušenie konania, ktorý je s takýmto návrhom na podanie prejudiciálnej otázky spätý, v zmysle § 100 ods. 1 písm. c) SSP.

31. Kasačný súd na základe vyššie uvedených záverov kasačnú sťažnosť podľa § 461 SSP ako nedôvodnú zamietol.

32. O náhrade trov kasačného konania rozhodol kasačný súd tak, že sťažovateľovi, ktorý v tomto konaní nemal úspech, ich náhradu podľa § 167 v spojení s § 467 ods. 1 SSP nepriznal a žalovanému ich náhrada nevyplýva zo zákona. Ďalšiemu účastníkovi konania súd nepriznal náhradu trov podľa § 467 ods. 1 SSP v spojení s § 169 SSP, pretože mu v kasačnom konaní nebola uložená povinnosť, s plnením ktorej by trovy vznikli a zároveň kasačný súd nezistil v konaní dôvody hodné osobitného zreteľa, odôvodňujúce priznanie práva na náhradu ďalších trov konania.

33. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.